

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.379/2012/3. szám

A Debreceni Ítéltábla Dr. ... pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek, a alperes neve (cím) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 11.P.20.309/2011/24. sorszám alatt hozott ítélete ellen a felperes 25. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes **T. A.**-sal fennálló házassági életközössége 2004. júniusban megszakadt, a házastársa **J., M.** u. 6. szám alatti ingatlanában ezt követően a felperes lakott gyermekeivel. A házasságukat a **J.-i** Városi Bíróság 2008. június 17-én jogerős ítéletében bontotta fel.

A Hevesi Városi Bíróság 1996. február 5-én végrehajtási lap kiállításával **T. A.** adós ellen végrehajtást rendelt el, a végrehajtási eljárás **F. T.** h.-i önálló bírósági végrehajtó előtt 219.V.646/1996. szám alatt indult és volt folyamatban. 2005. július 5-én **F. T.** végrehajtó a végrehajtás iratait a Vht. 33. §-ára hivatkozással megküldte **Cs. Á. j.-i**, az alperes tagjaként eljáró önálló bírósági végrehajtónak. **Cs. Á.** végrehajtó 126.V.255/2005. szám alatt végrehajtási cselekményeket foganatosított az adós lakóhelyének és munkahelyének, ingatlan- és gépjármű tulajdonának megállapítása érdekében. 2005. szeptember 21-én letiltást bocsátott ki az adós munkabérére, és megkereste a **J.-i** Földhivatalt az adós kizárólagos tulajdonában lévő **J., M.** u. 6. szám alatti, **..8** helyrajzi számú ingatlanra a végrehajtási jog bejegyzése iránt. 2005. szeptember 23-án **J., M.** u. 6. szám alatt eredménytelenül kísérelt meg ingófoglalást, a jegyzőkönyv szerint az adóst nem találta otthon. Az adós bejelentette a végrehajtónak, hogy ő **J., P.** u. 113. szám alatt, a **M.** u. 6. szám alatt pedig elvált felesége lakik.

Cs. Á. végrehajtó 2006. március 24-én a foglalást ismét **J., M.** u. 6. szám alatt kísérelte meg, az arról felvett jegyzőkönyvet az adós és a felperes írta alá. A végrehajtó a jegyzőkönyvben azt rögzítette, hogy az adósnak nincs lefoglalható ingósága. 2006. április 26-án tájékoztatta **F. T.** végrehajtót az általa foganatosított végrehajtási cselekményekről, azok eredményeként az adós ingatlanára a végrehajtási jog bejegyzéséről. Kérte költségének az átutalását, arról 2006. május 23-án díjjegyzéket állított ki. Az adós 2008. szeptember 1-jén tartozását kifizette, az ügyben ingatlanárverésre nem került sor. **F. T.** végrehajtó az ingatlanról a végrehajtási jogot törölte.

A felperes a 2006. március 24-i foglalás megkísérlését követően az ingatlant elhagyta, az adós az ingatlant 2008. augusztus 26-án adásvételi szerződéssel értékesítette. A felperes 3 500 000 forint svájci frankban nyilvántartott lakáshitel igénybevételével 2008. szeptemberben megvásárolta a **J., U.** u. 10. szám alatti ingatlant.

A felperes a keresetében **Cs. Á.** végrehajtó károkozására hivatkozással az alperest 3 500 000 forint vagyoni és 1 500 000 forint nem vagyoni kára megtérítésére kérte kötelezni. A végrehajtó károkozó magatartását abban jelölte meg, hogy felszólította a **M.** u. 6. szám alatti ingatlan elhagyására, vele szemben kilakoltatást foganatosított. Jogtalan végrehajtási cselekménye miatt egészség megromlott. Az alperes kölcsön felvételébe hajszolta, hogy ne maradjon a gyermekeivel az utcán, 3 500 000 forint svájci frank alapú hitelt vett fel.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint árverést nem rendelt el, a felperesnek kárt nem okozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította és megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli. Ítéletének indokai szerint a végrehajtó az adós tulajdonaként nyilvántartott ingatlanra a végrehajtási jogot a Vht. 33. §-ának (1) bekezdése alapján foganatosíthatta, árverést nem rendelt el, a lakás kiürítése végett kényszerintézkedést nem alkalmazott, ezért amennyiben a felperest fel is szólította az ingatlan kiürítésére, cselekménye jogellenesnek nem minősíthető. Megállapította, hogy a felperesnek a **M.** utcai ingatlanból történt kiköltözése nem az alperes jogellenes magatartásának a következménye. Ezen túlmenően a felperes a Ptk. 349. § (1) bekezdésének megfelelően nem igazolta, hogy **Cs. Á.** végrehajtó intézkedésével szemben kifogással élt volna. A Ptk. 339. §-ának megfelelően a felperes a vagyoni kárát nem bizonyította. A felperes a követelt 3 500 000 forintért ingatlant vásárolt, mely a tulajdonában van. A kölcsön fejében ingatlantulajdonossá vált, így vagyoni hátrányt nem szenvedett. A nem vagyoni kárigényt, azon túl, hogy a nem vagyoni kárát nem bizonyította, a végrehajtó jogellenes magatartása hiányában nem érvényesítheti.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, a fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására, az alperes kereseti kérelme szerinti marasztalására irányult. Indokai szerint az adóstól 2004. júniustól különélt, sem hozzá, sem ügyéhez semmi köze. A végrehajtó nem a Vht. 33. §-ának (1) bekezdése szerint járt el, mert a 1995. november 3-án jogerőre emelkedett fizetési meghagyást nem fogadhatta volna. Ezért minden intézkedése jogellenes, ami anyagi és erkölcsi kárt vont maga után. Az alperes 2006. március 24-én végrehajtási cselekményt vele szemben foganatosította, a jegyzőkönyvön adósként az ő aláírása szerepel. A foglalás után egy

héten belül vele szemben a végrehajtó kilakoltatást fogatosított, amit **L. P.** tanú is és volt férje is alátámasztott. Jelenlegi ingatlanát 2008. márciusban vásárolta, volt férje a **M.** u. 6. szám alatti ingatlant 2008. augusztus 26-án értékesítette. Nem vitatta, hogy árverést a végrehajtó nem rendelt el, azt a neki is címzett 2005. október 7-i tájékoztatásában tervezte. Őt a végrehajtó a jogairól nem tájékoztatta, az adós pedig végrehajtási kifogással élt. Nem vagyoni kártérítési igénye alátámasztására idegi alapon végleges mozgáskorlátozottságára, egészségi állapota romlására és pánikbetegségére hivatkozott. Az alperes fél éven keresztül zaklatta, rendőrrel fenyegette, az ingatlant nem önszántából hagyta el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatára során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta, egyetértett az érdemben helyes döntésével és annak indokaival is. A jogi indokolást a fellebbezés érvei mentén a következőkkel kiegészítette.

A felperes a végrehajtói iroda tagjaként eljáró önálló bírósági végrehajtó által az eljárása során okozott kára megtérítését a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 254/A. §-ának (2) bekezdése szerint az alperes végrehajtói irodával szemben és a Vht. 236. §-ának (1) bekezdése alapján a Ptk. szerint érvényesíthette. A Vht. 225. §-ának (2) bekezdése szerint a végrehajtó eljárása - mint polgári nem peres eljárás - a bíróság eljárásával azonos. Ebből következik, hogy az önálló bírósági végrehajtó által e jogkörben eljárva okozott kár közigazgatási jogkörben okozott kár.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére akkor kerülhet sor, ha annak a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdésében szabályozott különös és a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében szabályozott általános feltételei fennállnak. Ezért a kereseti kérelem csak akkor lehet alapos, ha megállapítható az alperes jogellenes magatartása, az államigazgatási tevékenységgel összefüggésben a felperesnél keletkezett kár, a jogellenes magatartás és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggés, a károkozó vétke, valamint a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslat igénybevétele, illetve az, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

A végrehajtó intézkedései tekintetében rendes jogorvoslatnak a Vht. 217. §-ának (1) bekezdése szerinti végrehajtási kifogás minősül. A végrehajtó törvénysértő intézkedése, az egyes végrehajtási cselekmények jogellenessége ellen nemcsak a fél, hanem más érdekelt is terjeszthet elő kifogást. Általában véve a más érdekelt mindenki, akinek a jogát vagy jogos érdekét a végrehajtó intézkedése vagy mulasztása sérti.

A kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslatként a kifogás igénybevételenek elmulasztása önmagában kizárja a kárfelelősség egyéb, általános feltételeinek az érdemi vizsgálatát. A végrehajtási kifogás, mint rendes jogorvoslat elmulasztása azonban csak akkor zárja ki a végrehajtó kártérítési felelősségét, ha a végrehajtási kifogás lehetőségéről a fél tájékoztatást kapott. (BH.2003.154.)

A jelen esetben a kifogás elmaradása tájékoztatása hiányában a kárigényt érvényesítő felperes részéről mulasztásnak nem tekinthető. Ezért vizsgálni kellett a kárfelelősség Pp.

339. §-ának (1) bekezdésében foglalt konjunktív feltételeinek az együttes fennállását, azt, hogy a felperes érte-e kár, a végrehajtó foganatosított-e törvénysértő intézkedést, és a felperes kára a végrehajtó jogellenes magatartásával összefüggésbe hozható-e.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezési érveire tekintettel utal arra, hogy a Vht. általa is hivatkozott 33. §-ának (1) bekezdése alapján a végrehajtás foganatosítását megkezdő (ügyszakda) végrehajtó helyszíni eljárás cselekmény foganatosítása érdekében küldi meg a szükséges iratokat a megkeresett végrehajtónak, aki a (2) bekezdés alapján foganatosítja az eljárás cselekményeket. A megkeresett végrehajtó az ügyszakda végrehajtó megkeresését nem utasíthatja el, sem jogorvoslattal, sem semmilyen kifogással az ellen nem élhet, a felmerült költségeit érvényesítheti az ügyszakda végrehajtónál. **F. T.** ügyszakda végrehajtó megkeresésére **Cs. Á.** megkeresett végrehajtóként ennek megfelelően járt el.

Tévesen állította a felperes a fellebbezésében azt, hogy az aláírása a végrehajtó által 2006. március 24-én felvett jegyzőkönyvön annak bizonyítéka, hogy a végrehajtási cselekmény foganatosítása vele szemben történt. Az adós perbeli tanúvallomása szerint a jegyzőkönyvet a **M.** utcai ingatlanban ő és a felperes is aláírták. A Vht. 35. §-ának (1) bekezdése szerint a végrehajtó a helyszíni eljárásáról a helyszínen köteles jegyzőkönyvet készíteni. Az ingófogalás érdekében történt végrehajtási cselekményről felvett jegyzőkönyv tartalmára a Vht. 88. § (1) bekezdésének és a 35. §-ának a rendelkezései az irányadók. A Vht. 35. §-ának (3) bekezdése szerint a jegyzőkönyvet a végrehajtó, a végrehajtási cselekménynél jelen levő felek és más érdekeltek írják alá. Más érdekelt a 35. § (2) bekezdés a) pontja szerint az adóssal együtt lakó nagykorú családtag is. A cselekmény időpontjában az adós végrehajtás alá vont ingatlanát használó felperes még az adós házastársa volt, részéről az aláírás jelenlévő hozzátartozóként történt.

A felperes által a fellebbezésében is hivatkozott, a 2006. március 24-ét követően vele szemben foganatosított „kilakoltatás” bizonyítására a neki küldöttként csatolt végrehajtói levél nem alkalmas. A végrehajtó 14. sorszámú, 2005. október 7-i értesítését az adósnak címezte, felkérte tartozásának a végrehajtást kérővel történő egyeztetésére, a törlesztés megkezdésére azzal, hogy ellenkező esetben ki kell tűznie az ingatlanára az árverést. A felperes tényállítást a végrehajtó kényszerítő magatartására vonatkozó egyéb peradat sem támasztotta alá. Az ügyben érdektelennek tekinthető **L. P.** tanú vallomása szerint nem emlékezett, hogy a felperes melyik évben fordult hozzá kilakoltatási ügye miatt szociális lakás iránti kérelmével, amelyre később már nem is tartott igényt. Ezen túl tudomása közvetett, a felperestől származik.

Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy a felperes kiköltözése nem az alperes jogellenes magatartásának a következménye. Az ítélet tábla is azt állapította meg, hogy az adós végrehajtás alá vont ingatlanát családjogi jogcímen használó felperest a megkeresett végrehajtó az állami kényszerrel jelentő bírósági végrehajtás keretében nem szólította fel az ingatlan kiürítésére. A felperes a lakás használatával saját elhatározásából hagyott fel, onnan önként költözött el, arra vezető jogsértő végrehajtói cselekményt, jogellenes magatartást a perben nem bizonyított.

A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti konjunktív feltételek közül így hiányzik az alperes jogellenes magatartása, a kereset már emiatt alaptalan. E feltétel hiányában a kereset nem

vezethetett eredményre, azt a kárfelelősség további feltételeinek vizsgálata nélkül érdemben el kellett utasítani.

A fent kifejtett indokai alapján az ítéltábla a felperes fellebbezési érveinek az értékelésével jogszabálysértés megállapítására nem látott lehetőséget, ezért - a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül elbírálv - az elsőfokú bíróság ítéletét, a jogi indokolás fellebbezési érvek miatt szükséges kiegészítésével, a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az ítéltábla a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése és a Jst. 11/A. §-a alapján megállapította, hogy a pervesztes költségmentes felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli. Az ítéltábla az alperes javára a perköltség megállapítását, a másodfokú eljárásban a Pp. 75. §-ának (2) és (3) bekezdése szerint értékelhető perköltség igazolt felmerülése hiányában, mellőzte. A felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése szerint a meg nem fizetett illeték megfizetésére sem kötelezhető, ezért a 14. § értelmében az így meg nem térülő költséget az állam viseli.

D e b r e c e n, 2012. július hó 13.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő